

CENTENARI
DEL ROMANTICISME

II CONFERENCIA - CONCERT

Dilluns, 7 d'Abril

1930

SALO DE FESTES DEL
GRAN TEATRE DEL LICEU

A dos quarts de set del vespre

PROGRAMA

I

PARLAMENT

PER

APELES MESTRES

«RECORDS MUSICALS DE LA MEVA JOVENTUT»

II

UNA HORA DE MUSICA PER A PIANO

PER

BLANCA SELVA

WEBER

Sonata en MI menor (op. 71)

- a) Moderato.
- b) Menuetto.
- c) Andante (quasi allegretto) consolante.
- d) Finale.

SCHUBERT

- a) *Ländler* (op. 171).
- b) *Impromptu en SOL major* (op. 90 n.º 3)
- c) *Impromptu en FA menor* (op. 142 n.º 4)

MENDELSSOHN

- a) *Andante e Rondo capriccioso* (op. 14)
- b) *Un poco agitato* (op. 102) { Romances
- c) *La filadora* (op. 67) { sense paraules

SCHUMANN

Escenes d'infants (op. 16)

- 1) De terres i gent forasteres. — 2) Història curiosa. — 3) Home que atrapa. — 4) Infant pregant. — 5) Felicitat suficient. — 6) Esdeveniment important. — 7) Ensomni. — 8) Vora l'escalfapanxes. — 9) A cavall d'un bastó. — 10) Gairebé massa seriós. — 11) Fer por. — 12) Infant adormint-se. — 13) Parla el poeta.

Piano Pleyel, de la Casa Izabal

Comentaris sobre les obres del Programa

II CONFERENCIA-CONCERT

Carl Maria von Weber Eutin (Holstein) 18 de
Desembre de 1786.—London, 5 de Maig de 1826.

SONATA EN MI MENOR, op. 70

AQUESTA Sonata fou composta per Weber de 1819 a 1822, durant el temps que preparava la seva partitura d'*Euryanthe*.

El primer moviment s'inicia amb una frase planyívola que sembla un recitatiu.

Un passatge de transició, inquiet i molt mogut, condueix després a una segona idea (eixida del motiu inicial) molt clara i fresquívola; però l'element de transició ve de nou, aquí menys inquiet, per a acabar l'*Exposició*. Tots aquests elements temàtics s'oposen ben encertadament en l'acció dramàtica de tot aquest bell primer temps de la Sonata.

El *Presto vivace ed energico*, que fa de segon moviment de l'obra, no té de *Menuetto* res altra cosa que el nom. És un *Scherzo* fogós i apassionat, que va i ve amb inquietud o amb energia.

El *Trio* el forma un *Vals* encisador, que sembla un eco del *Vals* del *Freyschütz*.

Aquest Vals, després, s'anima cada vegada més fins que el *Scherzo* aconsegueixi reexposar-se, tan enèrgic, inquiet i animat com en la seva *exposició* inicial.

L'*Andante* (quasi *Allegretto*) *consolante* sembla un chor de noies del *Freyschütz*. Tot ell fresc i cándid, i molt orquestral d'escriptura instrumental, la seva innocència s'apassiona més en la part del mig, però la *Reexposició* de la frase inicial fa tornar de nou la blanca gràcia dels somnis d'auroral amor.

El *Finale*, en forma de *Rondó-Sonata*, salta amb ritme de *Tarentella*, incansablement, aquí lleuger, allí ardit i apassionat en el *Refrany*. En les *Cobles*, que sostenen el mateix ritme, unes idees més greus o més tendres s'exposen, però el ritme va sempre creixent i triomfant fins que, no obstant, uns accents de recança semblen evocar com un record del primer moviment. Aleshores la franca claror que havia il·luminat un instant aquest tossut galop, ara s'apaga i la Sonata acaba melangiosament.

Franz Schubert Lichtenthal, 3 de Gener de 1797.
—Viena, 19 de Novembre de 1828.

LANDLER, op. 171

SCHUBERT va escriure moltes sèries de danses, populars en aquella època: *Valsos vienesos*, *Escosseses*, *Ländler*. En totes l'encís peculiar de la seva naturalesa musical s'enllaça ben sortosament amb el caràcter propi d'aquestes danses per a formar unes obretes deliciosament característiques en la llur natural senzillesa.

L'*IMPROMPTU en SOL, op. 90, n.º 3*, és un veritable *Lied sense paraules*. Té tota la frescor, l'exquisidesa i la profunditat de sentiment dels immortals *lieder* cantats de Schubert.

L'*IMPROMPTU en FA menor, op. 142, n.º 4*, sembla inspirat per una d'aquelles danses hongareses o tziganes, les quals tan sovint han influït sobre la inspiració dels compositors vienesos.

Schubert en fa una cosa ben seva, un *Scherzando* enjogassat, lleuger i finament saltironant sobre aquest ritme de *iambi ternari*, tan seu.

El *Trio* d'aquest *Scherzo*, molt llarg, consta d'una part ben moguda, mig partida per nombroses escales ensemes ràpides i tranquil·les, i d'una altra part que té l'aspecte de dansa.

Després de la reexposició de la dansa inicial, el ritme saltironant, l'acompanyament ve a posar-se a la part alta, i allà fixat, determina un formós desenrotllament terminal, del tot digne de Beethoven per l'amplitud de visió i el misteri sonor que evoca.

S'interromp sobtadament i, després d'un silenci, una *coda* ve a afirmar ritme i to inicials. Una ràpida escala descendent clou llavors la dansa amb la línia fulgurant de la seva definitiva afirmació.

Felix Mendelssohn Bartholdy Hamburg, 3 de
Febrer de 1809.—4 de Novembre de 1847.

ANDANTE E RONDO CAPRICCIOSO, op. 14

AQUESTA peça, tan coneguda, és ben típica de dos aspectes de la música mendelssohniana.

En l'*Andante*, en efecte, s'exposa una d'aquestes frases ponderadament expressives, de sentiment sincer i directe en Mendelssohn, que és allò que dóna a aquestes frases, com a tota cosa, valor i encís.

Desgraciadament les frases aquestes han estat més tard molt desvalorades, d'una part per les falses interpretacions que els pianistes (lluents professionals o dolentíssims

aficionats) en donaren tan sovint. D'altra part, molts compositors posteriors a Mendelssohn (entre els quals hom pot esmentar especialment Carville, Saint-Saëns) explotaren sense vergonya la *bella frase a la Mendelssohn*, frase que és fàcil d'imitar exteriorment, però que perd així, naturalment, amb la directa sinceritat creadora, el veritable noble sentiment que van contenir en certes pàgines de Mendelssohn.

El *Rondo capriccioso*, que ve després, és una bonica realització pianística d'aquells *Scherzi* fantàstics, tan vius, lleugers, aïrosos, exquisits; tals el meravellós *Scherzo* del *Somni d'una nit d'Estiu*.

Aquest aspecte del *Scherzo* és, pròpiament parlant, una creació verament genial, ben peculiar, que molts compositors posteriors imitaren de Mendelssohn.

DUES ROMANCES SENSE PARAULES: UN POCO AGITATO, op. 102, i LA FILADORA.

Un poco agitato és un *lied* de sentiment íntim i penetrant, que no té res a envejar a una pàgina de Schumann o de Schubert, i que anuncia misteriosament a Gabriel Fauré per la delicadesa de la seva melangia i la gràcia especial de la seva flexible línia melòdica.

La Filadora és un dels més cèlebres dels *lieders* sense paraules de Mendelssohn. Les innombrables deformacions que aquesta pàgina ha hagut de patir, en molts casos, de part de pianistes insuficientment (o massa!) experimentats, no han pogut destruir l'encís d'aquesta inspiració, tan viva, tan fresquívola, tan exquisida, realment genial.

Robert Schumann Zwickan, 8 de Juny de 1810.
—Eudenich (Bonn), 29 de Juliol de 1856.

ESCENES D'INFANTS, op. 15

AQUESTA meravellosa petita obra mestra és massa coneguda per a fer útil de comentar-la. Tothom en coneix l'exquisidesa incomparable, i si desgraciadament, en voler fer-la tocar a mans inexpertes hom li fa perdre momentàniament la seva expressió encisadora, n'hi ha prou en trobar de nou una sensibilitat refinada per a tornar a aquesta obra tota la seva gràcia tan humana i tan benfactora.

BLANCA SELVA

Dimecres, 11 d'Abril de 1930

PROGRAMA DE LA III CONFERENCIA-CONCERT

I

PARLAMENT

PER

LLUIS MILLET

Records del període romàntic musical a Catalunya

II

UNA HORA DE MUSICA PER A PIANO

PER

BLANCA SELVA i JOAN MASSIA

I

SCHUMANN

Sonata (op. 105).

a) *Appassionata*.

b) *Allegretto*.

c) *Animato*.

II

WEBER

a) *Larghetto*

SCHUBERT

b) *Menuetto en DO*

»

c) *Andantino*

»

d) *Scherzo*

e) *Scherzo*

SCHUMANN

»

f) *Andante*

} del Duo op. 162.

} de la Sonata op. 121.

III

GABRIEL FAURÉ *Sonata en LA* (op. 13).

a) *Allegro molto*.

b) *Andante*.

c) *Allegro vivo*.

d) *Allegro quasi presto*.

SALÓ DE FESTES DE LA CASA LLOTJA DE LA MAR

Passeig de Isabel II

A dos quarts de set del vespre.

1930

Tipografia Occitània

establerta a Barcelona, en el carrer de
Mallorca, n.º 410.

42130-2

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona